Sēdes video translācija 23.02.2023 9.00 10.10 11.00 13.30 FRAK

https://www.saeima.lv/lv/transcripts/view/2449
https://titania.saeima.lv/LIVS14/SaeimaLIVS2_DK.nsf/DK?ReadForm&nr=894432e9-4b07-4758-9991-05e47aa8f142

23.02.2023. 14.Saeima desmitā sēde-ziemas sesija -ārkārtas *Noraksts*

Stenogramma *Sēdi vada: Edvards Smiltēns*

2023.gada 23. februāra sēde(pirmā) sākas pl. 9:00
sēde slēgta pl. 10:02, sēdes ilgums- 1 h 02 minūtes

PIEBILDE: 23. februārī notiek divas atšķirīgas sēdes: nr.10, nr.11 (ziemas sesija). Sēde nr.11 trīs daļā. Noslēgumā - Frakciju viedokļi.
TEHNISKA KĻŪDA: e-katalogā neuzrāda pl.10:10 sēdes nr.11 sākumu, Vienā videoierakstā divas sēdes. *Norakstā labots*

Latvijas Republikas 14. Saeimas ziemas sesijas desmitā (ārkārtas) sēde 2023. gada 23. februārī

Sēdi vada Latvijas Republikas 14. Saeimas priekšsēdētājs Edvards Smiltēns.

Sēdes darba kārtība
Satura rādītājs
Balsojumi
Sēdes videotranslācija
Sēžu videotranslācijas (arhīvs)

Sēdes vadītājs. Cienījamie kolēģi, lūdzu, ieņemiet savas vietas Saeimas Sēžu zālē! Sāksim Latvijas Republikas Saeimas 2023. gada 23. februāra ārkārtas sēdi.

Tātad sākam skatīt attiecīgo darba kārtības sadaļu – Prezidija ziņojumi par iesniegtajiem patstāvīgajiem priekšlikumiem.

Ārlietu komisija ir iesniegusi patstāvīgo priekšlikumu – lēmuma projektu **"Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu"**. Vai deputātiem ir iebildumi pret šā patstāvīgā priekšlikuma iekļaušanu šodienas iekļaušanu šodienas sēdes darba kārtībā? Iebildumu nav. Sākam izskatīt iesniegto lēmuma projektu.

Tātad, kolēģi, darba kārtībā ir lēmuma projekts "Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu".

Ārlietu komisijas vārdā – deputāts Juris Viļums.

J. Viļums (AS).

Augsti godātais Saeimas priekšsēdētāj! Dāmas un kungi! Saeimas Ārlietu komisija vienbalsīgi akceptēja šo lēmuma projektu un piedāvā Saeimai izskatīšanai – "Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu".

"Latvijas Republikas Saeima,

ņemot vērā kopš 2014. gada un jo īpaši kopš 2022. gada 24. februāra Krievijas īstenotā pret Ukrainu vērstā nelikumīgā, neprovocētā un nepamatotā agresijas kara rezultātus – iznīcību un ciešanas –, Krievijas bruņoto spēku neselektīvos uzbrukumus pilsētām un apdzīvotām vietām, daudzu tūkstošu Ukrainas civiliedzīvotāju slepkavības un visā Ukrainas teritorijā pret civilās infrastruktūras objektiem vērstos terora aktus;

atsaucoties uz ANO Statūtiem, 1948. gada 9. decembra Konvenciju par genocīda nepieļaujamību un sodīšanu par to, 1949. gada 12. augusta Ceturto Ženēvas konvenciju par civiliedzīvotāju aizsardzību kara laikā un ANO Ģenerālās Asamblejas 2022. gada 2. marta rezolūciju "Agresija pret Ukrainu";

ņemot vērā iepriekšējos Saeimas paziņojumus un lēmumus par Ukrainu un Krieviju, jo īpaši 2022. gada 8. decembra paziņojumu par Krievijas starptautiskajiem noziegumiem Ukrainā un vainīgo saukšanu pie atbildības un 2022. gada 11. augusta paziņojumu par Krievijas mērķtiecīgiem militāriem uzbrukumiem Ukrainas civiliedzīvotājiem un sabiedriskajai telpai;

norādot, ka agresijas karš vai starptautiskos līgumus, starptautiskās vienošanās vai garantijas pārkāpjoša kara plānošana, gatavošana, iniciēšana vai īstenošana ir noziegums pret mieru,

atkārtoti pauž visstingrāko nosodījumu Krievijas īstenotajam agresijas karam pret Ukrainu, nelokāmu atbalstu Ukrainas neatkarībai, suverenitātei un teritoriālajai integritātei tās starptautiski atzītajās robežās un pieprasa, lai Krievija nekavējoties izbeidz visas militārās darbības Ukrainā un izved visus spēkus un militāro ekipējumu no visas starptautiski atzītās Ukrainas teritorijas bez jebkādiem nosacījumiem;

uzsver, ka Krievijas agresija pret Ukrainu neapstrīdami ir klajš ANO Statūtu pārkāpums, uz kuru starptautiskajai sabiedrībai jāreaģē, lai pasargātu globālo drošību un vispāratzītos noteikumos balstītu starptautisko kārtību;

aicina eiroatlantisko kopienu un tās partnerus īstenot visaptverošu starptautisku Krievijas izolāciju, arī attiecībā uz dalību tādās starptautiskajās organizācijās un struktūrās kā ANO Drošības padome;

aicina nodrošināt pilnu atbildību par starptautisko tiesību pārkāpumiem un smagajiem noziegumiem, kuri skar visu starptautisko sabiedrību un kurus Krievija, tās sabiedrotie un Krievijas kontrolētie nelikumīgie veidojumi pastrādājuši agresijas karā pret Ukrainu, tai skaitā izveidot *ad hoc* starptautisko tribunālu šo noziegumu izmeklēšanai un vainīgo saukšanai pie atbildības;

uzskata, ka Krievijai sniegtais atbalsts un ieroču nodrošināšana agresijas kara īstenošanai Ukrainā un Ukrainas pilsoņu nogalināšanai ir pamats atzīt tādas valstis kā Baltkrievija un Irāna par līdzvainīgām starptautisko tiesību pārkāpumos, smagos starptautiska mēroga noziegumos un terora aktos, ko Krievija vērš pret Ukrainu;

uzskata Krievijas Federāciju par šobrīd vislielāko apdraudējumu mieram un starptautiskajām tiesībām gan Eiropā, gan visā pasaulē;

atkārtoti uzsver savu nesatricināmo lēmumu neatzīt Ukrainas teritoriju aneksiju, tostarp Krimas pussalas aneksiju, kā arī savu nemainīgi stingro atbalstu dziļākai Ukrainas integrācijai eiroatlantiskajā telpā;

mudina steidzami un būtiski pastiprināt politisko, ekonomisko, finansiālo, militāro, tehnisko un humāno palīdzību Ukrainai, lai tā spētu aizstāvēties pret Krievijas īstenoto agresijas karu un mēģinājumiem destabilizēt Ukrainas valsts iestādes, graut valsts ekonomisko stabilitāti un iznīcināt kritisko enerģētikas, komunikācijas, ūdensapgādes un transporta infrastruktūru, kā arī izglītības, veselības un kultūras infrastruktūru;

iestājas par nepieciešamību Eiropas Savienības līmenī izstrādāt tādu tiesisko režīmu, kas ļautu Eiropas Savienības dalībvalstīm izmantot iesaldētos Krievijas aktīvus Ukrainas atjaunošanai un kompensāciju piešķiršanai Krievijas agresijas upuriem;

apliecina solidaritāti ar Ukrainu un ukraiņu tautu, kas negurstoši demonstrē apbrīnojamu drosmi un noturību pret nemitīgajiem draudiem un uzbrukumiem;

godina Ukrainas aizstāvjus un iedzīvotājus par viņu drosmi un varonību;

piemin visus Krievijas agresijas upurus – tūkstošiem Ukrainas civiliedzīvotāju un aizstāvju."

Ārlietu komisijas vārdā aicinu apstiprināt šo lēmuma projektu ar Saeimas balsojumu.

Sēdes vadītājs. Sākam debates.

Debatēs pieteicies deputāts Jānis Skrastiņš.

J. Skrastiņš (JV).

Saeimas priekšsēdētāj! Cienījamie kolēģi! Gads, viens gads, – tas ir daudz vai maz? Droši vien tas ir atkarīgs no tā, kā mēs uz to skatāmies un kas ir tā mēraukla, ar ko mērām. Pilnīgi droši var apgalvot, ka gads kara Ukrainā – tas ir ļoti daudz. Ļoti daudz sāpju un zaudējumu, bezjēdzīgi izdzēstas dzīvības un sakropļotas dzīves un vēl daudz, daudz kā traģiska.

Viena slāvu tauta, sava fīrera Putina sūtīta, devās slepkavot otru slāvu tautu uz sev vien saprotamas vēsturiskas taisnības pamatiem, jo "krievu pasaulē", pašu dzimtenē, ir par maz vietas. Putina "krievu pasaule", kas balstīta uz nelietību, korupciju un daudziem, daudziem meliem, uzskata, ka viņiem uz šādu rīcību ir tiesības.

Ielūkojoties Vikipēdijā, var atrast, ka 1933. gadā viens no Trešā reiha izveidotājiem Pauls Jozefs Gebelss perfekti izdomāja un realizēja lielo melu taktiku propagandas darbībā. Tā balstījās uz uzskatu, ka, pietiekami daudz reižu atkārtojot melus un sagrozot informāciju, plašām tautas masām ir iespējams iestāstīt, ka tā ir patiesība.

Šī gada sākumā man bija iespēja Saeimas delegācijas sastāvā viesoties Ukrainā, pabūt tajās vietās, par kuru traģēdijām pirms tam bija iespēja sekot līdzi masu medijos – Brodjankā, Bučā, Irpiņā un daudzās citās vietās, kas liecina par neiedomājamu nelietību un noziegumiem, kas apzināti pastrādāti pret neapbruņotiem mierīgajiem iedzīvotājiem.

Izmantoju iespēju runāt ne tikai ar Ukrainas amatpersonām, bet arī uz ielām ar pilsētu un ciematu iedzīvotājiem. Viņu liecības bija šokējošas. Būs jāpaiet paaudzēm, lai šīs rētas apdzītu un naids noplaktu, bet līdz tam ir jānotiek uzvarai ar absolūti visu Krievijas okupēto teritoriju atbrīvošanu un starptautisko tribunālu.

Vizītes laikā Ukrainā dzirdēju daudz pateicības vārdu par mūsu valsts lielo atbalstu jau no pirmajām kara stundām. Bija patīkami dzirdēt, ka Latvijas piegādātās "Stinger" raķešu sistēmas ir bijis ļoti nozīmīgs atbalsts tieši pirmajās kara dienās, kad izšķīrās, vai okupantu plāni par zibenskaru izdosies vai tomēr ne. Par prieku visai civilizētajai pasaulei šie ieroči kopā ar Ukrainas pašaizsardzības spēkiem bija labs tandēms.

Nu jau ir pagājis vesels gads, un mēs katru dienu sekojam līdzi notikumiem, priecājamies par uzvarām un skumstam par bojāgājušajiem. Šis gads ir mainījis daudzu valstu ārpolitiku un ierasto

lietu kārtību, un ir absolūti skaidrs, ka pasaule vairs nekad nebūs tāda kā pirms šī gada. Nebūs un arī nevajag. Bija pēdējais laiks ieraudzīt krievu pasaules patiesības bez grima un pūdera.

Mēs labi apzināmies, ka frontes līnija Ukrainā ir arī mūsu frontes līnija, tādēļ būsim vienoti savas valsts iekšējās un ārējās drošības pilnveidošanā un arī atbalstā Ukrainai!

Paldies. *(Daži deputāti aplaudē.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Hosamam Abu Meri.

H. Abu Meri (JV).

Labrīt, kolēģi! Zināt, ko? Putins mēģina kopā ar krieviem mainīt Ukrainas karoga krāsu. Viņš grib mainīt debesu zilo krāsu uz melno krāsu, jo ir dūmi, katru dienu tiek bombardētas daudzas pilsētas. Un mēs redzam, ka viņš cenšas mainīt krāsu augšā, lai tā kļūst par melnu, un krāsu apakšā, lai tā kļūst par asins sarkanu. Mēs gribam viņam atbildēt un pateikt, ka Ukrainas tauta ir kā saulespuķu sēklas, viņi ir zeme, un, vienalga, ko viņš darīs, vienalga, ar ko viņš bombardēs un kādus ieročus lietos, viņš nekad nevarēs izņemt ārā sēklas no savas zemes. Ukraiņu tautai vienmēr bija, ir un būs sava zeme.

Es vairāk nekā 30 gadus atpakaļ dzīvoju valstī, kur bija pilsoņu karš, un es saprotu, ko tas nozīmē. Visticamāk, lielākā daļa no jums ir lasījuši par Otro pasaules karu, varbūt kāds ir bijis armijā, nezinu, varbūt Padomju Savienības laikā – Afganistānā... Bet es zinu, ko nozīmē karš, ko nozīmē bombardēšana, es zinu, ko nozīmē asinis, un es katru mirkli saprotu Ukrainas tautu.

Un kāpēc es pēdējos dažus mēnešus vairs neskatos... nevaru iedomāties skatīties televīzijā, kas notiek. Es neredzu nekādu iemeslu... ja Putins, ja Krievijas agresori, Krievijas armija gribēja no sākuma, kad viņi iebruka Ukrainā, apmēram gadu atpakaļ... viņš teica, ka grib aizstāvēt savus tautiešus, krievvalodīgos, kas dzīvo Ukrainā. Un pirmais, ko viņš darīja, – sāka nogalināt un iznīcināt konkrēti šos cilvēkus pie robežas...

Kolēģi! Simti, tūkstoši cilvēku ir miruši Ukrainā. Man liekas, šodien katram no mums – šajā zālē, Latvijā un Eiropā – jāsaprot, ka mums katram individuāli jādara viss, cik mēs varam. Viens var palīdzēt ar naudu, otrs – ar mašīnu, trešais – ar drēbēm, ceturtais – ar Dieva lūgšanu, piektais – ar mīlestību, bet mēs esam kopā ar viņiem, un mēs arī būsim kopā, kamēr Ukraina uzvarēs.

Ja Ukraina uzvarēs, mēs visi uzvarēsim. Slava Ukrainai! *(Aplausi.)*

Sēdes vadītājs. Nākamajam vārds deputātam Edmundam Zivtiņam.

E. Zivtiņš (LPV).

Augsti godātais Saeimas priekšsēdētāja kungs! Augsti godātie deputāti! Cienītās deputātes! Dāmas un kungi! Grūti aptvert, ka jau gadu Ukrainā turpinās šis neprātīgais karš, kur tiek postīta miermīlīga zeme un ik dienu iet bojā gan karavīri, gan civiliedzīvotāji. Tāpat kā toreiz, pirms gada, bija grūti noticēt, ka mūsdienās vispār kaut kas tāds ir iespējams. Un tomēr tā ir patiesība. Karš turpinās, neraugoties uz Krievijas starptautisko izolāciju no Rietumvalstu puses, neraugoties uz nepārprotamu nosodījumu un arvien stingrākām sankcijām.

Sliktā ziņa ir tā, ka Putina režīms šo karu spēs turpināt vēl ilgi. Arī šādos apstākļos viņam pietiks gan materiālo resursu, gan cilvēku, ko sūtīt nomirt kaujas laukā. Arī Rietumu ieroču piegādes var tikai izlīdzināt spēku samērus, bet nespēj šo karu izbeigt. Īstenībā šodien neviens nezina, kā tas

beigsies. Pat no Putina viedokļa šis karš ir kļuvis bezjēdzīgs. Kam viņam izpostīta zeme ar naidīgi noskaņotiem iedzīvotājiem, kuri nekad nespēs piedot šīs zvērības? Bet arī atpakaļceļa nav, Putins nevar ne uzvarēt, ne atkāpties un atzīt zaudējumu. Strupceļš, apkaunojums un bezizeja.

Šajā situācijā, kad neviens nezina, kā beigsies karš, ļoti svarīgs ir katrs atbalsts, ko Latvija sniedz Ukrainas iedzīvotājiem. Svarīgs būs arī atbalsts pēc kara beigām, lai palīdzētu ukraiņiem atjaunot izpostīto zemi. Bet, sniedzot atbalstu Ukrainai, mums pašiem priekš sevis jāapzinās, ka tā ir Putina režīma īstenota agresija.

Atbalstot Ukrainu, mēs nedrīkstam iekrist galējībās, vēršoties pret visu, kas jebkad ir nācis no Krievijas. Atcerēsimies, ka pēc Otrā pasaules kara vācu valoda netika izņemta no skolu programmām, vācu rakstnieku un filozofu grāmatas netika izņemtas no bibliotēkām un mūziķi turpināja izpildīt vācu komponistu darbus.

Bet šeit neliela atkāpe. Pēc Otrā pasaules kara Nirnbergas procesa pašā sākumā bija skaidri un gaiši pateikts tas, ka pie hitleriskā režīma vainīga bija arī vācu tauta. Noliedzot pilnīgi visu krievisko, mēs ne tikai apzogam paši sevi, tādā veidā mēs palīdzam Putina režīma propagandistiem apstiprināt, ka Rietumi patiešām karo pret krieviem kā pret kultūru.

Īpaši uzmanīgiem mums būtu jābūt iekšpolitikā, lai nekristu galējībās un lieku reizi neradītu plaisu Latvijas sabiedrībā. Būsim godīgi – Latvijas krievi savā mentalitātē jau sen ir daudz tuvāki latviešiem nekā Krievijas krieviem. Faktiski viņi jau ir krievu izcelsmes latvieši, un arī pašā Krievijā viņus uzskata par baltiešiem. Tie nedaudzie, kuriem simpatizē Putina režīms, pārsvarā jau sen ir aizbraukuši vai tūlīt aizbrauks. Tā kā šeit viņus nepieņem un uzskata par slēptiem ienaidniekiem, tad attieksme pret šiem cilvēkiem vienkārši neatstās iespējas un iegrūdīs Putina propagandas apskāvienos.

Mums ir jābūt tālredzīgi gudriem un jādomā valstiski. Latvija pirmajā vietā! *(Daži deputāti aplaudē.)*

Paldies.

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Jānim Dombravam.

J. Dombrava (NA).

Godātie kolēģi! Pavisam nesen portālā *Sargs.lv* bija iespēja izlasīt publikāciju ar nosaukumu "Cik smagus noziegumus pret ukraiņu bērniem vērsuši okupanti, un kāds ir to iemesls". Tiešām iesaku atvērt šo publikāciju. Es domāju, ka neviena saprātīga būtne nevarēs šo publikāciju izlasīt ar mierīgām emocijām par tiem noziegumiem, kurus Krievijas armija pastrādā Ukrainā pret bērniem, pret sievietēm. Un sāpīgākais tajā visā ir apstāklis, ka mēs ļoti labi saprotam, ka tas tiešām notiek, ka tā ir realitāte, ka to ir pieredzējusi arī mūsu tauta no šī paša okupanta rokām.

Ne tik sen kolēģis Edvīns Šnore Saeimā bija citējis fragmentus no Sarkanās armijas zvērībām Latvijā pēc Otrā pasaules kara noslēguma, kuras, viens pret vienu, sakrīt ar to, kas ir redzams šajos ziņojumos no Ukrainas. Es tiešām domāju, ka to neviena saprātīga būtne nevar uztvert bez emocijām.

Rietumu pasaulē ir daudzas organizācijas, kas gadu gadiem ir centušās pamācīt tos, ko viņi uzskata par bijušo Padomju Savienību. Pamācīt par to, kā dzīvot, kā ievērot cilvēktiesības, par to, ko ir labi teikt, ko ir slikti teikt, par to, kādai būtu jābūt mūsu attieksmei pret vidi, dzīvo dabu un daudzām citām – morālām – kategorijām.

Taču brīdī, kad Eiropā notiek bezprecedenta noziegumi pret cilvēktiesībām, kad notiek masu genocīds, kad notiek dzīvās dabas izpostīšana, tad daudzi no šiem ekspertiem pēkšņi fokusējas citos virzienos, sāk kritizēt Latviju par to, ka mēs ne tā savu robežu sargājam, sāk kritizēt Ukrainu, ka viņi ne tā aizstāv savu zemi, ka viņi nenoliek ieročus, ka neļauj okupantam ienākt pie sevis mājās. Mēs redzam pilnīgi greizu pasaules uzskatu.

Mums ir jāsaprot, ka mēs esam viena no tām nedaudzajām valstīm, kas vienmēr ir zinājusi patiesību par Krievijas impēriju. Mēs esam viena no nedaudzajām valstīm, kas var pamācīt Eiropas valstis, kuras jau sen ir aizmirsušas tās vērtības, par kurām ir stāvējušas, – ka šīm vērtībām ir jābalstās arī uz reāliem darbiem, lai tās nosargātu.

Sākoties karam, daudzi mēģināja pagriezt šo naratīvu – ka tas ir Putina karš pret Ukrainu. Bet ne jau viens pats Putins ved šo karu. Tie ir simti, tūkstoši – Krievijas pilsoņi, kuri veic šos noziegumus, tie ir daudzi miljoni, kas Krievijā atbalsta šos noziegumus.

Es uzskatu, ka izeja no šī un turpmākajiem kariem var būt tikai viena – ja Krieviju piemeklē Trešā reiha liktenis. Krievijas imperiālismam ir jāpiedzīvo tas, ko piedzīvoja vācieši pēc Otrā pasaules kara, šai valstij ir jābūt sagrautai pēc šī kara, šai tautai ir jāsaprot, ka tas nav pieņemami – slepkavot, spīdzināt cilvēkus (nemaz nerunājam par dzīvniekiem). Šai tautai ir jāsaprot, ka nav pieņemami 21. gadsimtā runāt un arī praktizēt dzīvē veselu pilsētu iznīcināšanu un veselu tautu slepkavošanu.

Es tiešām izrādu visdziļāko cieņu ukraiņu tautai par to, ka gadu ir spējusi noturēties cīņā pret agresoru, bet mums visiem ir arī jāsaprot, ka tā cena ir milzīga – tās ir ļoti daudzas zaudētas dzīvības, sagrautas ģimenes, sāpes un ciešanas, ko ukraiņu tauta šobrīd piedzīvo.

Mūsu atbalstam – un ar to es domāju visas civilizētās Rietumu pasaules atbalstu – ir jābūt vēl intensīvākam, lai Ukraina sagrautu ļaunuma impēriju, un to arī es novēlu.

Paldies. *(Daži deputāti aplaudē.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Armandam Krauzem.

A. Krauze (ZZS).

Augsti godātais Saeimas priekšsēdētāj! Kolēģi! Šodien vai šajās dienās ir gadadiena kopš šī nežēlīgā iebrukuma Ukrainā, kad Krievija pārgāja Ukrainas robežu.

Bet atcerēsimies, ka karš Ukrainā notiek jau no 2014. gada! Taču toreiz ne visas pasaules valstis drosmīgi to sauca par karu, ne visas pasaules valstis, kas šobrīd iestājas par atbalstu un atbalsta Ukrainu, vēlējās tieši pateikt, kas notiek Ukrainā. Latvija, starp citu, visus šos gadus ir atgādinājusi to. Mums ir bijuši dažādi dokumenti, kuros mēs esam runājuši gan par Krimas aneksiju, gan par situāciju Donbasā, un, ja pārējā pasaule būtu vairāk ieklausījusies Latvijā un citās Baltijas valstīs, tajās valstīs, kas ir tuvāk Ukrainai un kas izprot, tad, iespējams, tādas situācijas nebūtu.

Manā uztverē, te ir runa par Krievijas impēriju (lietas jāsauc īstajos vārdos – tā, kā tas ir) un par Putina režīma vēlmi atjaunot Krievijas impēriju. Tā nebūs Padomju Savienība, tā vairs nebūs cariskā Krievija, bet... visus šos daudzos gadu simtus ir gājis cauri šis imperiālisms, un no tā, man liekas, nevar atbrīvoties nedz šis režīms, kurš faktiski šobrīd ir fašistisks režīms, nedz arī viena liela daļa krievu tautas, un mēs to saprotam labi.

Jūs pieminējāt dažus faktus par Otro pasaules karu. Es zinu, ko stāstīja mans vecaistēvs, kurš bija Latvijas armijas virsnieks, ko stāstīja mani senči, kas vēl bija dzīvi tad, kad es biju mazs, par to, kā krievi ienāca Latvijā 1940. gadā, par to, kas notika Otrajā pasaules karā. Un es pilnīgi piekrītu – tā bilde, kas bija toreiz, ir praktiski tāda pati, kāda šobrīd ir Ukrainā – tikpat nežēlīga, tikpat brutāla.

Tāpēc mums jāatceras, ka ukraiņi, Ukrainas tauta, šobrīd cīnās ne tikai par savu neatkarību, par to, lai Ukrainas karogu nesabradātu ar kājām krievu okupanti, bet arī par to, lai nesabradātu Latviju, Lietuvu, Poliju, Igauniju, Somiju, visas kaimiņvalstis, kas ir, to skaitā – arī uz dienvidiem, jo šobrīd krievi un Putins vēlas atjaunot Krievijas impēriju.

Tāpēc atbalstīsim Ukrainu!

Slava Ukrainai! *(Aplausi.)*

Paldies visiem.

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Andrim Sprūdam.

A. Sprūds (PRO).

Augsti godātais Saeimas priekšsēdētāj! Cienījamās deputātes un godātie deputāti! Jā, ir pagājis gads, kopš Ukraina cīnās par savu brīvību un cīnās pret verdzību, un, protams, šis paziņojums ir solidaritātes izrādīšana.

Vakar mēs šeit kopīgi nodziedājām Ukrainas himnu, rītdien mēs iesim pie Brīvības pieminekļa, un šodien mēs nākam ar šo paziņojumu, kas ir solidaritātes izrādīšana, ko ukraiņi novērtē.

Arī esot Ukrainā pirms mēneša, tas tika atgādināts – ka katrs šāds solis tiek ļoti augstu vērtēts; ka Ukrainā skatās un novērtē to, ka arī par ukraiņiem atceras, par ukraiņiem iestājas. Šī solidaritāte ir ļoti svarīga.

Šis paziņojums ir arī atgādinājums, ka mēs dzīvojam trauslā pasaulē. Atgādinājums, ka normās bāzētā pasaules kārtība saskaras ar daudziem izaicinājumiem, ar šo aizvainojumu ģeopolitiku, ar valstīm – lielvalstīm –, kas ir gatavas faktiski atgriezties 19. gadsimta loģikā, kurā spēks izšķir visu. Un, kā vēsta teiciens, Krievijā var mainīties viss gada ietvarā, bet nekas nemainās gadsimtu ietvarā. Protams, šis kaimiņš, kas mums ir blakus, vienmēr radīs izaicinājumus, un ar to mums ir jārēķinās.

Šis paziņojums ir atgādinājums mums pašiem par to, ka mums ir jāiestājas par mūsu iekšējo un ārējo drošību. Šis paziņojums ir arī motivācija tam, ka mums ir jādarbojas kopīgi. Latvija, protams, dara savus mājasdarbus gan iekšēji, gan arī starptautiski, bet skaidrs, ka Ukraina panāks uzvaru tikai kopā ar tām valstīm, tiem partneriem, kas iestājas par vērtībām. Par brīvības vērtībām un pret verdzības vērtībām.

Tas ir atgādinājums un motivācija, ka ir jātiesā kara noziedznieki. Ukrainā ir aizgājuši bojā aptuveni 500 bērnu kopš kara sākuma. Katra bērna nāve ir traģēdija. Katra cilvēka nāve ir traģēdija. To mēs redzam Eiropā 21. gadsimtā. Un, protams, līdz ar to ir jāmotivē, lai tiktu izveidoti mehānismi (vispirms – ar Eiropas Savienības palīdzību), lai šie kara noziegumi tiktu iztiesāti.

Ir jāizveido mehānismi, lai Eiropas Savienība izmantotu iesaldētos aktīvus, jo Krievijai un oligarhiem ir jāmaksā par to, kas tiek nodarīts Ukrainā, par visiem šiem zaudējumiem, par cilvēku traģēdijām, par kurām nevar samaksāt, bet vismaz var samaksāt par Ukrainas ekonomikas un dzīves atjaunošanu.

Un, protams, mums ir jāiestājas par to, ka Ukraina cīnās par mūsu vērtībām. Un tāpēc eiroatlantiskā integrācija ir pilnīgi dabisks nākamais solis, kurš Ukrainai būtu jāsper ar mūsu palīdzību. Eiroatlantiskā integrācija, kurai mēs esam izgājuši cauri, nenoliedzami, ir tas, pie kā būtu jānonāk šīs brīvības cīņas rezultātā.

Tā ka kopumā paziņojums un mūsu atbalsts... Un Ukrainas cīņa, kā zināms, ir lakmusa papīrs mums pašiem, mūsu spējai aizstāvēt brīvības vērtības, aizstāvēt, kopīgi pārliecināt mūsu, Eiropas, sabiedrotos. Un šis paziņojums, protams, ir tikai mazs solis šajā virzienā, bet nenoliedzami nozīmīgs solis.

Paldies visiem. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātei Zandai Kalniņai-Lukaševicai.

Z. Kalniņa-Lukaševica (JV).

Godātais Saeimas priekšsēdētāj! Godātie kolēģi un cienītās kolēģes! Šī gada laikā mēs esam pieredzējuši neiedomājamu brutalitāti un teroru tepat pie mūsu mājas sliekšņa. Mēs esam bijuši liecinieki tam, ka ukraiņi ir spiesti piedzīvot neiedomājamas lietas: vecāki ir apglabājuši bērnus, savām acīm un uz savas miesas pieredzējuši vardarbību. ANO apkopotie dati arī atspoguļo šo teroru: jau 8 tūkstoši civiliedzīvotāju ir gājuši bojā, 13 tūkstoši ir ievainoti. Gada laikā civiliedzīvotāju upuru skaits tātad ir jau pārsniedzis 21 tūkstoti.

Papildus lielajam upuru skaitam mēs saskaramies ar vēl vienu ļaunuma seju, kas cenšas salauzt ukraiņu garu, izšķirot ģimenes. Eiropas Raidorganizāciju apvienības ziņojums rāda, ka vismaz 14 tūkstoši bērnu no Ukrainas ir izvesti uz Krieviju un nodoti piespiedu adopcijai vai ievietoti Krievijas bērnunamos. Es domāju, nevienam nav ilūziju par šo bērnu situāciju un likteni, tiekot pāraudzinātiem padomijas stila iestādēs. Tas, ar ko viņi saskaras, noteikti ir šausminoši.

Līdz ar katras izpostītās pilsētas atbrīvošanu atklājas arvien vairāk Krievijas karavīru nežēlību. Tas skarbi atspoguļojas jau atklāto masu kapu skaitā Izjumā, Bučā, Slovjanskā, bet patiesās masu kapu un spīdzināšanas nometņu esības aplēses šobrīd mums pilnā apmērā nav aptveramas.

Atskatoties uz šo stindzinošo gadu, ir jāatzīst, ka esam spējuši mobilizēties un panākt lietas, kas vēl pirms gada būtu grūti iedomājamas. Latvijas sabiedrības nenogurstošais atbalsts Ukrainas tautai parāda, ka mēs spējam būt vienoti, iestājoties par cilvēkiem, par dzīvībām un par vērtībām. Un arī iekšēji mēs simboliski esam pielikuši kādu būtisku punktu – punktu Krievijas mākslīgi uzturētajam mītam un māņiem par tā sauktajiem padomju atbrīvotājiem, jo latviešu nācijai Otrais pasaules karš nebeidzās 9. maijā, bet gan 50 gadus vēlāk.

Šis ir brīdis, kad visai Latvijas sabiedrībai ir nepieciešams to saprast un izprast. Un šis gads ir ļāvis arī mums tikt labāk sadzirdētiem starptautiski šai jautājumā.

Arī pirms divām dienām šeit, Rīgā, tiekoties ar Ukrainas Augstākās Radas vicespīkeri, viņa uzsvēra, ka tikko apmeklētajā Latvijas Okupācijas muzejā aprakstītā un attēlotā vēsture ir Ukraina šodien. Šodien Ukrainā notiek tāda izrēķināšanās, un te nav vietas interpretācijai.

Kolēģi! Starptautiski Latvija kopā ar Igauniju ir līderi atbalsta sniegšanā Ukrainai gan finansiāli, gan politiski, gan sabiedrības līmenī, bet Ukraina nevarēs uzvarēt bez spēcīga visu mūsu partneru atbalsta. Ukrainai ir nepieciešams arī plašs starptautisks atbalsts, un mēs nedrīkstam nogurt, patiešām – mēs nedrīkstam nogurt. Mēs nedrīkstam ne mirkli mazināt mūsu darba intensitāti, lai uzsvērtu, atkārtotu un skaidrotu, kāpēc ir jāsniedz atbalsts Ukrainai, – pat tad, kad pašiem šķiet, ka tas ir tik daudz reižu jau teikts.

Mēs esam spējuši šī gada laikā pārliecināt daudzus, kopā ar Ukrainu un mūsu tuvākajiem partneriem esam gudri un mērķtiecīgi strādājuši. Tomēr vēl ne visi ir sapratuši vai vēlējušies skaidri redzēt, kurš ir agresors un kurš ir savas valsts aizstāvis. Jebkuras izredzes Krievijai kaut ko iegūt, sakampt, sagrābt kādu gabaliņu Ukrainas zemes dod spēku Krievijas ļaunuma impērijai un tās agresijai. Tādēļ maksimāli skaidra un nepārprotama starptautiskās sabiedrības absolūta vairākuma nostāja, ka agresija pret suverēnu valsti ir un paliek nepiedodams smagākais starptautiskais noziegums, Kremlim mazinās ļaunās ilūzijas, ka šajā karā var kaut ko iegūt un ka pēc šī kara viņi varētu palikt nesodīti, tāpat kā Krievijai tas izdevās pēc Otrā pasaules kara.

Jūs varētu jautāt – vai šāda nostāja nav pašsaprotama? Nē, diemžēl vēl nav. Vakar publicētie Eiropas Ārlietu padomes pētījuma dati liecina, ka Eiropa un Amerika ir vienisprātis par sniegto atbalstu Ukrainai un Ukrainas iedzīvotājiem, tāpat arī mūsu sabiedrībās valda skaidra sapratne, ka Krievija ir drauds noteikumos balstītajai starptautiskajai kārtībai, bet, piemēram, vairākums Ķīnas un Indijas iedzīvotāju – pretstatā – atbalsta ātru kara pabeigšanu arī pat tad, ja Ukrainai ir jāzaudē daļa savas valsts teritorijas. Šo valstu iedzīvotāji un vēl dažu valstu iedzīvotāju vairākums uzskata, ka Rietumu atbalstā Ukrainai primāri ir saskatāmas Rietumu valstu intereses, nevis iestāšanās par būtiskākajām pamatvērtībām un principu aizsardzību.

Globāli šis ir tas brīdis, kad Latvijai ir jāturpina aktīvi iesaistīties patiesības aizstāvēšanā un jāpalīdz veidot izpratni arī ārpus Eiropas kontinenta. Šī nekad nav bijusi tikai Krievijas cīņa ar Ukrainu, vienlaikus šis ir karš starp pretējiem pasaules uzskatiem – par vērtībās un noteikumos vai brutālā spēkā balstītu pasaules kārtību. Fiziski un ar ieročiem rokās savā zemē par savu brīvību un ticību cīnās ukraiņu tauta, taču ar savām domām, darbiem, humāno palīdzību, finansiālo atbalstu un militāro ekipējumu savu artavu sniedzam mēs visi. Kremlis paļaujas, ka šajā izturības un pārliecības kaujā izturēs ilgāk, taču mēs nenogursim un atbalstīsim Ukrainu tik ilgi un tik daudz, cik tas būs nepieciešams.

Kolēģi! Krievijas vara ir novilkusi vienādības zīmi starp Krievijas armijas virsniekiem un kriminālnoziedzniekiem, kas jau bija nonākuši cietumos. Esmu pārliecināta, ka pienāks stunda, kad visi Krievijas sūtītie okupanti – gan virsnieki, gan cietumnieki kriminālnoziedznieki, kas tagad jau kļuvuši par kara noziedzniekiem – un visupirms Krievijas augstākās amatpersonas kopīgi izcietīs starptautiskā tribunāla piemērotu bargāko sodu. Lai tas notiktu, arī mums ir savs darbs jāiegulda starptautiskā *ad hoc* tribunāla izveidē, kurā Krievijas augstākās amatpersonas tiktu sauktas pie atbildības par Ukrainā pastrādātajiem agresijas noziegumiem.

Pērnā gada martā 141 valsts nobalsoja "par" ANO Ģenerālās asamblejas rezolūciju "Agresija pret Ukrainu", trīs valstis balsoja "pret", 35 – atturējās, bet 12 – nepiedalījās balsojumā. Mums ir mērķtiecīgi jāstrādā, lai saglabātu šo 141 balsi, kā arī jāstrādā ar tām valstīm, kas atturējās vai nepiedalījās balsojumā, jo, lai izveidotu šādu *ad hoc* starptautisku tribunālu, ir vajadzīgs milzīgs atbalsts ANO Ģenerālajā asamblejā.

Diemžēl, laikam ejot, nevis neapšaubāmi vairāku valstu pārstāvji ierauga šo pašsaprotamo patiesību, bet pieaug arī vēlme ātrāk atgriezties pie ierastās ekonomiskās sadarbības ar Krieviju. Šīs dienas otrajā pusē ANO Ģenerālajā asamblejā ir paredzēts balsojums par rezolūciju "Principi

visaptverošam, taisnīgam un ilgstošam mieram Ukrainā", un tas būs arī kā liecība par balsu sadalījumu.

2022. gads pasaules vēsturē ir iezīmēts kā sākums līdz šim lielākajam pārbaudījumam pēc Otrā pasaules kara iedibinātajai starptautiskajai kārtībai. Vai mēs kopā ar mūsu Rietumu sabiedrotajiem spēsim nosargāt demokrātijas pamatprincipus un vērtības, ir atkarīgs tikai un vienīgi no mums pašiem, no tā darba, ko mēs kopā ar sabiedrotajiem spēsim paveikt. Un, jā, Eiropas Savienība vairs nav iedomājama brīva, vienota un mieru baudoša bez Ukrainas kā tās dalībvalsts. Tādēļ kopā ar mūsu tuvākajiem partneriem šeit, mūsu kaimiņvalstīm Baltijas reģionā, mums ir jāsniedz visa nepieciešamā palīdzība, lai Ukraina pēc iespējas ātrāk izpildītu visus nepieciešamos kritērijus un tiktu uzņemta Eiropas Savienības saimē.

Šis ir izšķirošs laiks Ukrainai, Eiropai un visai pasaulei, tādēļ atbalstīsim Ukrainu, līdz mūsu naidnieki izplēnēs kā rasa saulē!

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Andrim Kulbergam.

A. Kulbergs (AS).

Saeimas priekšsēdētāj! Prezidij! Cienījamie deputāti! Dāmas un kungi! Gads. Gadu atpakaļ manī kaut kas salūza. Manī novilkās tāda sarkana līnija. Man liekas – arī mūsos visos. Kļuva vienkāršāk un vieglāk, lietas kļuva baltas un melnas, bez nokrāsām. Un šinī jautājumā nevar būt nokrāsu – vai nu balts, vai melns.

Bet tas, ko šobrīd katrs no mums šeit piedzīvo, – mēs jau aprodam ar šo domu. Mēs esam pieraduši celties ar ziņām – kā tad ukraiņiem gāja vakar? Mēs – un īpaši mēs – nedrīkstam nogurt un nedrīkstam pierast, un tas ir tas galvenais šī gada... Gads jau ir riņķī. Mēs nedrīkstam pierast pie šīm lietām. Un mums ir jāatgādina, ka šis pieradums nedrīkst mūsos un arī pārējās tautās mums apkārt iezagties.

Rītdien apritēs tieši gads, kopš Krievija uzsāka pilna mēroga brutālu, noziedzīgu agresiju pret Ukrainu un tās tautu. Krievija iebruka Ukrainā ar zvērībām, izvarošanām, spīdzināšanām, ar civiliedzīvotāju un civilās infrastruktūras apzinātu iznīcināšanu, ar civiliedzīvotāju un bērnu deportācijām. Krievija īstenojusi labi zināmu stratēģiju, ko mēs esam pieredzējuši, Latvijā ienākot padomju okupācijas spēkiem, ko pieredzējušas arī citas tautas, kur vien padomju vai krievu karaspēks ir spēris savu zābakoto kāju.

Aizvadītā gada laikā Krievija centusies salauzt Ukrainas tautu, tās spēju pretoties. Aizvadītā gada laikā Krievija centusies sašķelt arī mūs, Ukrainas sabiedrotos, sēt mūsos šaubas.

Ukrainas gars un spēks ir nesalaužams, mūsu atbalsts ir nelokāms. Krievijas agresija pret Ukrainu sākās pirms deviņiem gadiem, nevis pirms gada, taču aizvadītais gads Ukrainai ir bijis īpaši nežēlīgs. Mums visiem ir vēlme iespējami drīz piedzīvot Krievijas agresijas sagraušanu, Ukrainas pilnīgu uzvaru pār agresoru, taču Ukrainas uzvarai nepieciešama pacietība. Mums visiem jāapzinās un jābūt gataviem, ka šis karš var nebeigties tik ātri, kā gribētos. Tas diemžēl prasīs vēl daudz upuru, un ļoti iespējams, ka šī kara smagākās cīņas ukraiņiem vēl ir tikai priekšā.

Vienlaikus mums jāapzinās savs spēks un spēja sniegt atbalstu gan praktiski, sniedzot militāru, humānu, ekonomisku atbalstu, gan – vienlaikus svarīgi – sniedzot politisko atbalstu, demonstrējot šo solidaritāti.

Esam starp valstīm, kas visdziļāk izprot Ukrainas cīņas eksistenciālo raksturu, mums ar savu balsi ir jāuztur atbalsts Ukrainai augstu dienaskārtībā arī ārpus Latvijas. Mūsu balss ir svarīga jo īpaši valstīs, kur varbūt jau sāk iezagties pagurums Ukrainas atbalstam. Ar savu un tuvāko reģionālo sabiedroto balsi un līderību mums jānodrošina, ka tas, ko vācieši sauc par *Zeitenwende* – fundamentālu ārpolitikas un drošības politikas izpratnes izmaiņu –, patiesi notiek Eiropas mērogā un ka attiecībā uz Krieviju neatgriežas vēlmju domāšana. Ārlietu ministrijas piedāvātā deklarācija kalpo tieši šādam mērķim.

Aicinu to atbalstīt un Saeimai arī turpmāk aktīvi izmantot savu balsi Ukrainas atbalstam.

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Aleksejam Rosļikovam.

A. Rosļikovs (ST!).

Divpadsmit mēnešus mūsu brālīgā tauta iet caur elli. Divpadsmit mēnešus, gandrīz vai vēl ilgāk... asaras acīs vēl ilgi neizžūs. Miljoniem cilvēku ir izdzīti no mājām, vairāki tūkstoši ir gājuši bojā, milzīgs daudzums kareivju, kuri gājuši bojā ar godu un cieņu un kurus vajadzēs atcerēties visu mūžu, nododot atmiņas par viņiem no paaudzes paaudzē.

Bet kas ir svarīgi? Ļaunāks par kara agresoru ir ekonomiskais agresors – tas, kurš atbalsta sankciju pārkāpšanu, lai vājinātu tos, kuri aizsargājas, un stiprinātu tos, kuri uzbrūk. Mēs nevaram atļauties to, Latvijā tas nevar būt. Mēs nevaram kaut kur mežā tikties ar sankcionētām personām... pietuvinātām... un pēc tam izlikties, ka tas nav noticis. Šādi mēs esam vājinājuši tos, kuri aizsargājas.

Mēs nevaram tagad šeit mierīgi sēdēt un noskatīties, kā divu kilometru attālumā no parlamenta krāmējas ārā tankkuģi ar degvielu no sankcionētajām valstīm. Mēs nevaram to atļauties. Tā ir sankciju pārkāpšana, kas vājina tos, kas aizsargājas, un stiprina tos, kas uzbrūk.

Mēs nedrīkstam šeit vienkārši tukši runāt, vai mēs esam kopā ar brālīgo tautu vai ne. Dievam ir jāstāv klāt mūsu Latvijai un jāpalīdz mums ne tikai vienkārši rakstīt atbalsta runas, bet būt pietiekoši stipriem, lai noņemtu rokas no acīm un godīgi ieraudzītu to, ka arī starp mums ir politiķi, kas pārkāpj sankcijas. Tie ir ekonomiskie agresori. Starp mums ir uzņēmēji, kuri jau šodien un tagad divu kilometru attālumā no šejienes pārkāpj sankcijas, – ekonomiskie agresori.

Mūsdienās ekonomiskā agresija ir daudz ļaunāka, jo tā pakāpeniski izlaupa un izposta visu, arī tās valstis, kurām uz doto momentu paveicies un kur nešauj un nelido raķetes.

Mums uz doto momentu ir jābūt pietiekoši stipriem, lai izdarītu savu mājasdarbu. Man ir jāatvainojas mūsu brālīgajai tautai par to, ka mēs diži runājam – diži runājam! –, bet diemžēl savā valstī nevaram apturēt ekonomiskos agresorus, kuri uz doto momentu pelna naudu no tās situācijas, kas notiek kaimiņvalstī.

Es aicinu visus atbalstīt tos, kuriem ir vajadzīga aizsardzība, ne tikai vārdos un dokumentos, burtos, bet darīt to reāli... neskatoties uz to, ka varbūt tie ir jūsu pazīstamie, tie, kas ziedo partijām, kas atbalsta politiskos spēkus. Nedrīkst! Mēs nevaram tā izrīkoties ar mūsu brālīgo tautu. Ekonomiskais noziegums valstī ir aizliegts. Ekonomiskā agresija ir aizliegta.

Es ļoti lūdzu vēlreiz parlamentu: atbalstīsim ne tikai vārdos, bet reālos darbos. Uz doto momentu grūti runāt atbalsta runas, rakstīt atbalsta tekstus, bet patiesībā neredzēt, kas tagad notiek ostā,

ignorēt, ko dara mūsu politiskie oponenti, draugi, sadarbības partneri. Nedrīkst! Un vēlreiz: atbalstīt tos, kuri aizsargājas, ļoti stingri iestāties pret tiem, kas uzbrūk! Tas ir ārkārtīgi svarīgi.

Paldies. *(Daži deputāti aplaudē.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Mārcim Jencītim. *(Starpsaucieni.)*

M. Jencītis (LPV).

Cienījamais Saeimas priekšsēdētāj! Cienījamie kolēģi! Es vēlos Krievijas agresijas pret Ukrainu jautājumā izteikt savu personīgo pozīciju – personīgo pozīciju! Varbūt tas ir politiski nepareizi, bet es neesmu politiķis tiešā nozīmē –vēlos vienmēr būt tas, kas es esmu, un teikt to, ko es domāju.

Es mīlu Latviju, esmu savas valsts patriots. Esmu šeit dzimis un šeit arī nomiršu (cerams, ka ne tik drīz). Vakar šeit zālē mēs, daļa deputātu, brīnišķīgi iefilmējām, iedziedājām Ukrainas himnu, mums priekšā bija vārdiņi gan ar latviešu burtiņiem, gan ar ukraiņu. Skaisti nodziedājām ar mērķi to pēc tam izmantot, lai atbalstītu ukraiņus savas zemes aizstāvībā.

Un es, tā naivi domādams, ka visi mani atbalsta, ieliku *Facebook* smuku bildīti, kur es dziedu Ukrainas himnu, rokās arī Ukrainas karodziņš. Ieliku *Facebook* un naivi cerēju, ka būs liels atbalsts. Klusībā jau es sapratu, ka ne visi atbalsta un ne visi atzīst Krievijas okupācijas faktu Ukrainā. Nu un... "aizgāja" komentāri! Tie joprojām tur ir pieejami. Es domāju – tur pat drošības dienestiem ir darbs. Un kāds vēl bija pārpublicējis, tālāk vēl palaiduši to... un kādi cilvēki manī ir vīlušies.

Tur bija tādi komentāri... daudzi joprojām tur stāv... es tādus naidīgākos šeit nepieminēšu, bet, piemēram, ka vienīgās valstis, kas ir apsēstas ar Ukrainu, ir Krievija un Latvija, – šāds komentārs. Kārtējais pierādījums, ka koloniālās administrācijas vide degradē apziņu – tas ir par mani. Tātad šie cilvēki uzskata, ka tie, kas atbalsta Ukrainu tās aizstāvībā pret Krievijas agresiju, ir degradēti. Un diemžēl tie nav tikai... tur ir tikai viens vai divi komentāri krievu valodā. Tie, draugi, ir latvieši. Tie ir latvieši!

Un es gribu pateikt jums – šie latvieši, kas šādi komentē, kas šādi uzskata... priekš manis personīgi katrs cilvēks, kurš šodien neatzīst Krievijas okupācijas faktu Ukrainā, ir pielīdzināms tādam, kurš neatzīst Padomju Savienības okupācijas faktu Latvijā.

Ir jāsaprot ģeopolitiskā situācija. Ne Putins ir galvenā problēma, bet gan Krievijas Federācijas, kādreizējās Padomju Savienības, imperiālisma politika, kurā Baltijas valstīm ir sava vieta un savs plāns.

Nākamās valstis pēc Ukrainas simtprocentīgi ir Latvija, Baltijas valstis.

Man ir sapnis par Dieva svētītu Latviju, uz kurieni cilvēki brauc, nevis bēg; par garīgi, sociāli un ekonomiski svētītu valsti, bet diemžēl Krievijas imperiālisma politikas īstenotājiem un atbalstītājiem šeit, Latvijā, šāda Latvija acīmredzot nav viņu plānā, vai arī viņi kaut ko citādi izprot. Tāpēc es gribu teikt jums, ka tie, kas neatbalsta... tie, kas klusējot šādā veidā, es teiktu, pat fano par Putina politiku, par viņu kā par personu, tie, kas nevar atzīt Krievijas okupācijas faktu, – draugi, jūs esat manas valsts un mani ienaidnieki. Es varu paspiest roku, un kaut kādos politiskos jautājumos mēs varam būt vienoti, bet šajā jautājumā jūs esat mani ienaidnieki. Satiekoties, piemēram, frontē (es ceru, ka tur mums nebūs jādodas), es droši šautu nost. Lūk, tā arī ir visa tā brālīgā politika.

Mīļie draugi, Dievs, svētī Latviju! Gribēju būt tiešs, atklāts, pateicu to, ko domāju.

Paldies. *(Daži deputāti aplaudē.)*

Sēdes vadītājs. Vārds deputātam Ģirtam Lapiņam.

Ģ. Lapiņš (NA).

Godātais priekšsēdētāj! Godātie kolēģi! Es gribu pakavēties tikai pie divām epizodēm, divām tādām robežšķirtnēm: kā tas viss sākās, un kur mēs esam šobrīd; jo, manuprāt, tas ir tas svarīgākais, atmetot visus uzslāņojumus, kas šī gada laikā, šī drausmīgā gada laikā, kamēr norit karš, ir noticis.

Ar ko tas sākās? Vēlreiz uzsvēršu. Tas viss sākās 24. februārī pulksten 5.50 no rīta, kad Krievija pie robežas bija sakoncentrējusi milzīgu karaspēku, vienkārši ar raķetēm gāzās virsū valstij, kas neko nebija izprovocējusi, kas 5.50 no rīta gulēja, un ar milzīgām raķetēm iznīcināja, nogalināja ukraiņus. 24. februārī 5.50 no rīta. Pēc tam sekoja daudzas epizodes. Neatkārtošu, ko te jau teica, – Irpiņa, Buča, Gostomeļa... visur, kur ir bijušas šīs zvērības, izvarošanas un tā tālāk.

Es tomēr gribu vēl mazliet pakavēties, manuprāt, pie lielākā nozieguma – pie Mariupoles, pie pilsētas, kurā bija 500 tūkstoši iedzīvotāju – gandrīz 500 tūkstoši, pusmiljons. Jūs iedomājieties: Rīgas izmēra pilsēta, mazliet mazāka, – to aplenca un ar bumbām slepkavoja, slepkavoja, slepkavoja.

Krievijai ļoti patīk karināt visādas birkas un tā tālāk, bet, manuprāt, no šīm divām epizodēm... tas, kas notika 24. februāra rītā, kad cilvēki gulēja, kad Krievija kā nacists viņus, ukraiņus, ar bumbām iznīcināja, vienkārši iznīcināja... Tieši tas pats, kas notika Mariupolē, kur ielenca pilsētu, pusmiljona pilsētu, un vienkārši slepkavoja... es to savādāk nevaru nosaukt. Ar bumbām tas viss tika darīts. Tā tas sākās. Tā notika Mariupolē, kas, manuprāt, ir lielākais... un mēs nezinām, cik daudz cilvēku ir gājuši bojā.

Mēs zinām, cik cilvēku ir nomocīti, izvaroti, noslepkavoti Bučā. To mēs zinām. Tur 1000... 1700, es precīzi neatceros tos skaitļus, bet Mariupolē bija pusmiljons. Mēs šobrīd nezinām to skaitu, cik tur ir noslepkavoti bērni, izvesti ārā un visas tās lietas, kas tur ir notikušas. To nezina, tās statistikas nav. Tā pilsēta šobrīd tiek samalta. Ko dara Krievija, lai slēptu pēdas, – viņi tās mājas sagrauj un iznīcina ar visiem cilvēkiem, kas tur ir iekšā, un tur pilnīgi bez pēdām... paliks.

Un tad mēs nonākam pie tā, ko šobrīd, pēc visiem šiem uzslāņojumiem, kas gada laikā ir bijuši, mēs esam... Sākumā visiem naivi likās, ka tas ir viens Putins, viens aptracis psihopāts, garīgi slims cilvēks, bet tā tas nav. Mēs visi skatāmies, kas notiek Krievijas televīzijā, šīs epizodes, kas atnāk arī līdz mums sociālajos tīklos – *Delfi*, *TVNET* –, šos video, kas tur notiek. Tā nav. Krievija šobrīd ir slima, ļoti, ļoti, ļoti slima. Tauta ir satracināta, tauta grib asinis, tauta Krievijā pat nedomā, viņi vienkārši ņem rokās automātu un iet slepkavot uz svešu valsti, kas tai neko nav izdarījusi. Krievija ir ļoti, ļoti slima. Tas mums ir jāapzinās, un, kā te jau kolēģi teica, šis karš var ieilgt.

Šobrīd tam mums ir jāsagatavojas, jābūt gataviem. To ir svarīgi apzināties – tas var nebeigties. Cik ātrā laikā Krievijas tauta – tie ir 140 miljoni – tiks izārstēta, to neviens šobrīd nezina. Protams, agrāk vai vēlāk Putins mirs, es domāju – viņš pavisam drīz mirs. Bet viņš mirs! Bet kas notiks pēc tam? Jo šī tauta ir slima. Liela daļa. Protams, tur izbēga ārā kaut kādi, nezinu... miljons, pieci miljoni... aizbēga no Krievijas, bet liela daļa tur ir palikusi. Un liela daļa no tiem,

kas ir palikuši, šobrīd ir jau ar novirzēm. Cik ātri atveseļosies? Nezinu. Cilvēki runā, ka ieliks jaunas televīzijas programmas un tad viņi atveseļosies, bet tas var prasīt arī gadus.

Tāpēc es gribu novēlēt Ukrainai izturību un spēku, lai šo visu izturētu. Es gribu novēlēt visiem, kuriem ir iespēja palīdzēt (vienalga, kur – šeit, Latvijā, visā civilizētajā pasaulē), – sūtām ieročus, sūtām preces, domājam labas domas, atbalstām, kā nu katrs var!

Mans kolēģis Jurģis Klotiņš iedeva... rītdien no pulksten 12.00 līdz 19.00 Rīgas Domā ir aizlūgums, varam iet uz turieni. Mēs visi rītdien tiksimies pie Krievijas vēstniecības... akcijas laikā. Rīt no rīta mums būs sēde...

Vienkārši domājam labas domas, un visi, katrs kā varam, palīdzam, jo cīņa būs ilga.

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītājs. Debates slēdzu.

Vai ziņotājs vēlas ko piebilst par lēmuma projektu? Ziņotājs nevēlas piebilst.

Lēmums jāpieņem balsojot.

Lūdzu zvanu! Balsosim par lēmuma projektu "Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu"! Lūdzu balsošanas režīmu! Lūdzu rezultātu! Par - 78, pret un atturas - nav. Lēmums pieņemts.

Slava Ukrainai!

Kolēģi, esam izskatījuši visu Saeimas 2023. gada 23. februāra ārkārtas sēdes darba kārtību.

Lūdzu zvanu! Lūdzu reģistrācijas režīmu! Lūdzu rezultātu!

Lūdzu Saeimas sekretāra biedri Antoņinu Ņenaševu nolasīt reģistrācijas rezultātus.

A. Ņenaševa (14. Saeimas sekretāra biedre).

Paldies. Kolēģi! Reģistrējušies 87 deputāti, nav reģistrējušies 13 deputāti: Skaidrīte Ābrama, Ieva Brante, Edmunds Cepurītis, Ingrīda Circene, Glorija Grevcova, Arnolds Jātnieks, Rihards Kols, Dmitrijs Kovaļenko, Edgars Putra, Jānis Reirs, Ainārs Šlesers, Atis Švinka un Edmunds Teirumnieks.

Sēdes vadītājs. Paldies.

Ārkārtas sēdi slēdzu.

Kolēģi, kā jau Prezidijs bija lēmis, tūlīt pēc ārkārtas sēdes mēs sāksim kārtējo sēdi, bet pa vidu mums būs piecu minūšu pārtraukums – tātad līdz pulksten 10.10. Kārtējo sēdi sāksim pulksten 10.10.

SATURA RĀDĪTĀJS
14. Saeimas ziemas sesijas 10. (ārkārtas) sēde
2023. gada 23. februārī

Par darba kārtību
Lēmuma projekts **"Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu"**
(Nr. 147/Lm14)
(Dok. Nr. 504)

- Ziņo	- dep. J. Viļums
- Debates	- dep. J. Skrastiņš
	- dep. H. Abu Meri
	- dep. E. Zivtiņš
	- dep. J. Dombrava
	- dep. A. Krauze
	- dep. A. Sprūds
	- dep. Z. Kalniņa-Lukaševica
	- dep. A. Kulbergs
	- dep. A. Rosļikovs
	- dep. M. Jencītis
	- dep. Ģ. Lapiņš

Reģistrācijas rezultāti
- Nolasa - Saeimas sekretāra biedre A. Ņenaševa

Informācija par Saeimas sēdi

Balsojumi
Datums: 23.02.2023 10:02:08 bal001
Par - 78, pret - 0, atturas - 0.
Balsošanas motīvs: Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu (147/Lm14)

Datums: 23.02.2023 10:02:50 bal002
Balsošanas motīvs: Deputātu klātbūtnes reģistrācija

Sēdes videotranslācija

23.02.2023. 9.00 11.00 13.30

---

* * * *

Sēžu videoarhīvs: https://www.saeima.lv/lv/likumdosana/saeimas-sede/videotranslacijas

Sēdes videotranslācija	**23.02.2023**	9.00	10.10	11.00	13.30

1. pl. 09:00 - 62 min lidz 1:03:00 -pauze- stg 2449 sēde Nr.10-ziemas-sesija Smiltēns
https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20230223114102_saeima.lv.1_0_0

2. pl. 10:11 - 17 min sāk no 01:11:10 stg 2448 sēde Nr.11-ziemas-sesija-1-dala Smiltēns
https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20230223114102_saeima.lv.1_0_0

3 pl. 11:00 – 1 h 30 min stg 2448 sēde Nr.11-ziemas-sesija-2-dala Smiltēns
https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20230223124402_saeima.lv.1_0_0

4 pl. 13:31 – 1 h 04 min stg 2448 sēde Nr.11-ziemas-sesija-3-dala Lukaševiča
https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20230223150936_saeima.lv.1_0_0

5 pl. 16:00 – 23 min stg 2448 sēde Nr.11-ziemas-FRAKCIJU VIEDOKĻI
https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20230223151102_saeima.lv.1_0_0

---

* * * *

Papildu pievienojums – darba kārtība

* * * *

23.02.2023. 14.Saeima desmitā sēde-ziemas sesija -ārkārtas *Noraksts*

Stenogramma *Sēdi vada: Edvards Smiltēns*

2023.gada 23. februāra sēde(pirmā) sākas pl. 9:00
sēde slēgta pl. 10:02, sēdes ilgums- 1 h 02 minūtes

PIEBILDE: 23. februārī notiek divas atšķirīgas sēdes: nr.10, nr.11 (ziemas sesija). Sēde nr.11 trīs daļās. Noslēgumā - Frakciju viedokļi.
TEHNISKA KĻŪDA: e-katalogā neuzrāda pl.10:10 sēdes nr.11 sākumu, Vienā videoierakstā divas sēdes. *Norakstā labots*

Latvijas Republikas Saeimas
2023.gada 23.februāra
ārkārtas sēdes darba kārtība 09:00

	I. Prezidija ziņojumi	
	1. Par iesniegtajiem patstāvīgajiem priekšlikumiem	
1.	1. Lēmuma projekts **Par Krievijas īstenotā agresijas kara pret Ukrainu gadadienu** *(147/Lm14)* (Dok. Nr. 504)Balsojums: par 78, pret 0, atturas 0 **Paziņojums** Ārlietu komisija (Referents: Juris Viļums) ↗ Debates	
	↗ Ar sēdes norisi saistīti jautājumi	
	Sēde beigusies 23.02.2023 10:04	

---

* * * *